

NEW YORK TIMES BESTSELLER

RIEKA
NAŠICH
SPOMIENOK

WILLIAM
KENT
KRUEGER

RIEKA NAŠICH SPOMIENOK

WILLIAM
KENT
KRUEGER

Preložila Jana Sliacka

William Kent Krueger

THE RIVER WE REMEMBER

Copyright © 2023 by William Kent Krueger

All rights reserved.

Jacket design by James Iacobelli

Jacket photographs by Adobe Stock

Translation © Jana Sliacka, 2024

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2024

ISBN 978-80-69071-17-9

Petrovi Borlandovi a Seanovi deLoneovi, výnimočným editorom,
ktorí mi často pomáhali dovidieť na cestu cez hmlu.

Tri veci nemožno dlho skrývať:
slnko, mesiac a pravdu.

BUDHA

PRVÁ ČASŤ

OKRES BLACK EARTH

PROLÓG

ALABASTROVÁ RIEKA vyteká z jazera Sioux, pretína okres Black Earth v Minnesote a ako dlhá prasklina na porcelánovom tanieri sa krivolako vinie krajinou asi sto kilometrov až k hranici s Iowou, ktorá sa nachádza južne od Jewelu, sídla okresu. Rieka je krásna, mierne zakalená a svojím sfarbením pripomína slabý čajový odvar. Tí, ktorí v okrese vyrástli, sa kúpali v jej vodách, lovili v jej plytčinách a piknikovali na jej brehoch – teda okrem jari, počas ktorej bola náchylná na záplavy. Miestni v tých časoch považovali rieku za dávneho priateľa. Ak ste za nečujnej noci stáli na svahu a za dorastajúceho mesiaca alebo splnu sledovali jej pokojnú mliečnu hladinu, zamilovali ste sa do nej.

Zdá sa, že u ľudí dokáže láska vzplanúť tak rýchlo, ako aj zhasnúť. So zemou je to však iné. Vie toho zničiť veľa. Do kúska pôdy dokážeme vliať svoj pot, krv i srdce a nedostať za to nič, iba krupobitím vyničené sójové pole, vysušenú kukuricu či krmivo zamorené kobylkami – a predsa to miesto milujeme tak veľmi, že by sme zaň položili život. Alebo zabíjali. V Black Earth to ľudia chápu.

Ak navštívite Alabastrovú rieku pri východe alebo západe slnka, pravdepodobne uvidíte pri kýmnych stanicích explózie vody. Prebýva v nej mnoho druhov rýb a tie najagresívnejšie z nich sú sumčeky kanálové. Bahnia sa na dne koryta, sú ako riečne supy a požierajú zdochliny. Zožerú vlastne čokoľvek.

Toto je príbeh o tom, ako si podali Jimmyho Quinna.

PRVÁ KAPITOLA

DEŇ OBETÍ VOJNY PRIPADOL v roku 1958 na piatok. Bolo to dávno predtým, ako vláda oficiálne ustanovila oslavy tohto sviatku na posledný pondelok v máji. V tom čase sa ešte nazýval *Dňom padlých*. Ako v mnohých mestečkách na vidieku, aj v okolí Jewelu sa brali sviatky vážne. Obyvatelia okresu Black Earth boli prevažne farmári, rozumní a pracovití ľudia. Ich dni boli dlhé a práca namáhavá, ale keď im bolo dovolené oddychovať a užívať si život, robili to naplno. Po únavnom pracovnom kolobehu počas jari bol pre nich Deň padlých prvou skutočnou oslavou. Pôda bola v tom čase zoraná a plodiny posadené, príznačný zápach hnoja, ktorý bol porozhadzovaný po poliach, sa už z ovzdušia takmer vytratil. Namiesto neho sa krajinou rozliehala celkom iná, príjemnejšia vôňa – vôňa zelených výhonkov, listnatých stromov a rozkvitajúcich kvetov. V meste zase do nosov udieral závan čerstvo pokosených trávnikov. Na sklonku mája bolo vo vzduchu cítiť nádej.

Jewel odjakživa prezývali *Klenotom prérie*. Veľkolepá budova súdu tu bola vybudovaná na kopci len dvadsať rokov po občianskej vojne, a to zo žuly vyťaženej v údolí rieky, ktoré sa od mesta nachádzalo vyše sto kilometrov na sever. Obchody lemujúce hlavnú ulicu vlastnili tamojšie rodiny a miestni boli na to patrične hrdí. Po všetkých stránkach išlo o malé mesto. Neboli tu žiadne semaforey a jediný obchod s potravinami – U Hubera – tu fungoval ešte

pred prelomom storočia. Ľudia z mesta by zrejme považovali Jewel za ospalú dieru, no v roku 1958 tu vládol celkom čulý život. Ako sa však ukázalo neskôr, aj smrť.

Sprievod počas Dňa padlých bol zakaždým veľkolepou udalosťou a všetci veteráni sa odeli do svojich uniforiem. Najstarší z nich bol Gunther Haas, ktorý slúžil v siedmej kavalérii plukovníka Jamesa W. Forsytha v masakri pri Wounded Knee v roku 1890. Odevy väčšiny starých veteránov boli vyblednuté a neforemné, no mladší muži, ktorí sa prednedávnom vrátili z druhej svetovej alebo kórejskej vojny, vyzerali v bielych či kaki uniformách s vyznamenaniami k svetu. Pochodovali v centre sprievodu a medzi sebou tlačili na vozíčku aj Gunthera Haasa, krehkého muža s nepodarenou protézou. V chudej ruke sotva udržal malú vlajku. Na čele sprievodu kráčal miestny stredoškolský orchester, ktorý mal toho školského roka posledné oficiálne vystúpenie. Ako pri každom sprievode, aj tentoraz vypravil hasičský zbor dve zo svojich áut a niekoľkokrát spustil sirény, čím vyburcoval divákov stojacich na chodníkoch. Nemohol chýbať ani starosta Jack Harris. Vyvážal sa v nablýskanom červenom kabriolete značky Edsel, ktorého sa chcela Wheelerova predajňa Fordov zbaviť už odnepamäti. Na záver vystúpila v sprievode aj skupina *Klusákov z Black Earth*, jazdcov, ktorí si hrdo vykračovali ulicou na koňoch ozdobených stuhami. Sprievod prechádzal cez obchodnú štvrť mesta, tri bloky plné obchodov a podnikov, až kým nezabočil na roh hlavnej ulice, kde bolo rozložené vysoké pódium so stoličkami. Harris a niekoľko ďalších rečníkov na ňom prednesie reč, ktorá by sa od nich v takýto deň očakávala. Potom sa procesia presunie do Parku veteránov, kde sa uskutoční piknik a ohňostroj.

V týchto časoch žilo v Jeweli zhruba štyritisíc obyvateľov a na oslavy zavítalo do centra mnoho z nich. Pridalo sa aj veľa okolitých farmárov. Brody Dern, šerif okresu Black Earth, však do sprievodu, ako zvyčajne, neprišiel. Keby tak urobil, patrilo by k veteránom s najväčším počtom vyznamenaní. Brody to odmietal a zakaždým sa vyhovoril na neodkladné povinnosti.

V Deň padlých, počas ktorého sa tento príbeh začína, dohliadal Brody na jedného väzňa v okresnej väznici. Volal sa Felix Klein a popravde ani nepotreboval prísny dozor. Keď nemal vypité, bol rovnako slušný a mierumilovný ako ktorýkoľvek iný obyvateľ Jewelu. Mal však démonov, ktorí ho nenechávali na pokoji, alebo to aspoň tvrdil, keď naposledy v podguráženom stave búšil do moriaka. Vraj ho nútia robiť veci, ktoré potom ľutuje. Raz sa pokúsil podpáliť vodárenskú vežu. Keď potom vytriezvel a Brody ho požiadal o vysvetlenie toho činu, Felix ostal zaskočený. Minulý Silvester ho zase Brody našiel potulovať sa po meste v spodkoch a bosého. Zobral ho na pohotovosť do mestskej nemocnice, kde mu pre omrzliny museli amputovať niekoľko prstov. Keď ho potom Brody vy počúval, Felix povedal, že už v dome nedokáže zotrvať, lebo Hannah veľmi plače. Hannah bola Felixovou manželkou, no v tom čase bola už mnoho rokov po smrti.

Bez alkoholu sa dal s Felixom viesť celkom inteligentný rozhovor. Navyše to bol senzačný šachista.

A presne tak s ním trávil Brody to popoludnie, zatiaľ čo sa na hlavnej ulici konal sprievod. Z diaľky bolo počuť stredoškolský orchester, potlesk, povzbudzovanie divákov, ako aj hasičské sirény. Neskôr, keď sa všetci presunuli do parku, sa Brody plánoval pridať k mame a k rodine svojho brata, kde ho čakalo studené smažené kurča. V tej chvíli bol však spokojný s tým, že je tam, kde je.

Brodyho zlatý retriever Hector ležal na podlahe obďaleč. Meno dostal po vznešenom hrdinovi z Tróje a každý, kto sa mu pozrel do jeho krásnych oddaných očí, vedel prečo.

Šerif mal tridsaťpäť rokov, bol vysoký a štíhly, s vlasmi hnedými ako dubová kôra. Rozhodne by ste o ňom nepovedali, že má šarm hollywoodskeho herca. Amiš zo susedného okresu by ho pravdepodobne opísal ako veľmi obyčajného muža a myslel by to ako veľký kompliment.

Brody práve kráľovnou napadol Felixovho kráľa a nadvihol k ústam šálku, aby sa napil kávy, keď sa dvere väznice, ktorá slúžila aj ako sídlo polície, rozleteli. Dovnútra vbehol zadychčaný

Herman Ostberg. Muži zdvihli zrak od šachovnice a Hector vyskočil na nohy. Ostberg bol menší, nedotklivý muž. Chvíľu iba stál, od-fukoval a vyplieštal oči.

„Brody,“ zalapal po dychu, „toto mi neuveríš.“

„Myslím, že uverím,“ oponoval mu.

„Jimmy Quinn,“ zareptal.

„Čo je s ním?“

„Tie sumce,“ vyjaval Ostberg záhadne. „Sumce,“ zopakoval.

Brody videl na vojne také veci, že z mimoriadnych udalostí v meste, akým je Jewel, nebol nikdy zaskočený. Jeho vyznamenania poznali všetci, no o jeho skúsenostiach z bojiska nemal nik ani tušenia. Aby upokojil veľkého chlapíka, povedal: „Zhlboka sa na-dýchni, Herman, a povedz mi o Quinnovi a tých rybách.“

Ostberg sa pozrel na dvojicu za šachovnicou a trochu sa pozbie-ral. Vyzeral, že nedokáže uveriť vlastným slovám. „Zožrali ho. Až na kosť,“ vyjaval zhrozene.

DRUHÁ KAPITOLA

„KTO KOHO ZOŽRAL?“ opýtal sa Sam Wicklow, ktorý stál v otvorených dverách za Ostbergom. Wicklow bol vydavateľom a editorom *Hlásnej trúby* – okresných novín vychádzajúcich dvakrát do týždňa. Bol odedý do ľahkej džínsovej košele a šortiek v kaki farbe. Ako jeden z mála mužov v päťdesiatych rokoch, ak teda nepočítame Amišov, beatnikov a Hemingwaya, nosil hustú bradu. Hoci nepatril k drsným chlapom, fúzy mu pomáhali dotvárať nebojácny dojem, a to mu prišlo vhod vždy, keď musel obhájiť nejaký nepopulárny úvodník alebo položiť nepríjemnú otázku počas písania príbehu. Bradu však nosil najmä preto, aby zakryl niektoré zo svojich jaziev. Mal nimi posiate celé telo. V bitke o Iwó-džimu ho takmer roztrhlo na márne kúsky, no armádnym lekárom sa ho podarilo zošit – teda až na spodnú časť ľavej nohy, ktorá mu zostala rozprsknutá na tropickom svahu japonského ostrova. Teraz používal protézu upevnenú ku kolenu, s ktorou sa síce pohyboval strnulo a neohrabane, no vedel kráčať. Niekedy, keď musel pobehnúť, vyzeral až žalostne na smiech. Počas sviatku dokumentoval sprievod a okolo krku sa mu hompáľal fotoaparát.

„Prekliate sumce z Alabastru,“ zopakoval Ostberg. „Jimmyho Quinna zožrali takmer celého.“

Felix Klein, prerušený uprostred ťahu, ešte stále držal v ruke strelca. Chcel ho použiť na obranu svojho ohrozeného kráľa.

„Kde sa to stalo?“ opýtal sa.

„Blízko mosta na okresnej ceste číslo sedem.“

„Pod tým mostom sa dobre chytajú ryby,“ utrúsil Felix. „Je tam poriadne hlboká voda.“

„Je Quinn mŕtvy?“ chcel vedieť Brody.

„Samozrejme,“ prikývol Ostberg. „Žiadny živý muž by nedopus-
til, aby mu sumce hodovali na vnútornostiach.“

„To ty si ho našiel?“

„Ani nie pred polhodinou som chcel ísť na rybačku. Keď som dorazil na miesto, pri brehu som našiel naplavené drevo. Hneď uprostred ležal Quinn. Alebo teda to, čo z neho zostalo.“

„Si si istý, že to telo patrí práve jemu?“

„Tie potvory mu síce zožrali skoro celú tvár, no rozoznať muža ako Quinn nie je ťažké.“

„Zavedieš ma tam?“ Brody sa postavil od stolíka, na ktorom bola rozložená šachovnica.

„Jasná vec.“

„Rád by som sa k vám pridal,“ nadhodil Wicklow.

„V poriadku,“ súhlasil Brody bez hlbšieho zamyslenia. Podišiel k vysielачke a neúspešne sa pokúsil nadviazať spojenie so svojim zástupcom Asom Fieldingom. Potom sa pozrel na šachového súpera. „Felix, budem ťa musieť zavrieť do cely.“

„Aj ja by som chcel ísť s vami.“

„Keď sa vrátim, o všetkom ti porozprávam.“

Brody vytiahol zo zásuvky kancelárskeho stola zväzok kľúčov a cez kovové dvere previedol Felixu do cely. Keďže mal pre chýbajúce prsty problémy s rovnováhou, dovnútra kráčal opatrným krokom. Odkedy ho Brody zavrel za opilstvo a močenie pred Alabastrovým pohostinstvom, strávil v cele jednu noc, a keďže musel čakať až do pondelka, kým ho sudca predvolá pred súd, väznica sa stala jeho dočasným domovom. Nebolo to pre neho nič nezvyčajné.

„Chceš ma tu nechať samého?“ opýtal sa šerifa.

„Nemám na výber,“ pokrčil Brody plecami.

„Čo ak začne horieť a ja tu zostanem vymknutý?“

„Táto budova je z tehál.“

„Podlaha a trámy sú však drevené,“ podotkol.

„Felix,“ povzdychol si Brody.

„Je tu aj veľa dreveného nábytku a sám dobre vieš, že pri požiaroch je najsmrteľnejší dym, nie plamene. Hádám ma nechceš mať na svedomí.“

„Dobre, dobre.“ Brody napokon pokrútil hlavou. Už sa mu viac nechcelo doťahovať. „Ale nebudeš robiť žiadne hlúposti.“

Cez pootvorené okno orientované na východ sa predralo slnečné svetlo a do cely spolu so zvukmi osláv prenikol letný vánok. Brody myslel na svojho kolegu, ktorý práve prechádzal popri sprievode a dohliadal na jeho pokojný priebeh. Podchvíľou zvažoval, že za ním pôjde a oboznámi ho so situáciou, no uvedomoval si, že by pri tom musel zniesť mnoho potrasení rukami, potľapkaní po chrbte, ako aj otázok, prečo na sebe nemá vojenskú uniformu a nepochoduje spolu s ostatnými veteránmi. To rozhodne nemal zapotreby.

Brody našiel neskôr Hermana Ostberga, ako si v kancelárii prezerala zoznam hľadaných osôb spolu s plagátmi a oznámeniami pripivenými na závesnej nástenke. Sam Wicklow stál pri otvorených dverách väznice a hľadel na ulicu plnú ľudí. Wicklow sa takisto rozhodol nepodieľať sa na sprievode. Brody nevedel, či sa hanbí za svoju neohrabanú chôdzu, alebo je mu to tak ako aj jemu jednoducho nepríjemné. Nikdy sa ho na to nespýtal a zrejme tak ani nikdy neurobí. Wicklow sa z nejakého dôvodu rozhodol nezúčastniť, a pokiaľ to nijako neovplyvňovalo Brodyho, nemal dôvod na vyzvedanie.

Brody nechal Asovi Fieldingovi odkaz na stole. „Herman, zaparkoval si pred budovou?“ opýtal sa popri písaní.

„Hej, prišiel som sem na svojom aute.“

„Choď napred. Pôjdem rovno za tebou.“

Keď Ostberg odišiel, Brody sa prihovril Samovi: „Vyzerá to tak, že si v správnom čase na správnom mieste. Je to iba zhoda náhod?“

Wicklow sa pousmial. „Uvidel som Ostberga, ako uháňa spoza sprievodu. Išiel tak rýchlo, že doňho takmer nabúral. Keď potom z Cottonwoodskej zamieril k tvojej kancelárii, napadlo mi, že nebude na škodu nasledovať ho.“

„Jimmy Quinn,“ prehodil popod nos Felix. „Ak si Ostberg nevy-
mýšľa, nakŕmením rýb vlastným telom spravil asi jedinú nesebec-
kú vec.“

„Ideme, Hector,“ vyzval Brody svojho psa a potom prehovoril
k mužom: „Aká je pravda, sa musíme presvedčiť na vlastné oči.“

TRETIA KAPITOLA

MESTO JEWEL SA rozprestiera v prudkom záhybe Alabastrovej rieky. Brody nasledoval Ostbergov zaprášený pikap až k mostu na okraji mesta. Keď odbočili na juh, cesta vyústila do úzkeho údolia rieky, ktorú zakrátko vystriedala krajina lemovaná poľami s mladou kukuricou. Za mestom už bola pôda suchá, štrková a pripomínala rumpľu na pranie. V ten deň bol vzduch takmer nehybný, a tak za sebou zanechávali Ostbergove pneumatiky hustý prašný oblak viditeľný do výše kilometrovej vzdialenosti.

Felix Klein sedel na zadnom sedadle Brodyho služobného auta spolu s Hectorom, ktorý pokojne pozoroval scenériu za oknom. Wicklow bol vpredu a mlčky sledoval rozvírený prach. Brodymu sa zdal byť na novinára až príliš tichý.

„V nedeľu som zazrel Jimmyho v kostole. Prišiel aj s deťmi,“ nadhodil Felix. Rozprával hlasno, aby ho bolo cez rachot vozidla počuť.

„A čo Marta?“ opýtal sa Brody na Quinnovu manželku.

„Vraj je veľmi chorá.“

„Rozprával si sa s ním?“

„Iba sme sa pozdravili.“

„Ako vyzeral?“

„Nepovedal by som, že si na ňom čochvíľa zgustnú sumce.“

„Raz som videl, ako jedného muža zožrali ryby. Pravdepodobne to boli kapry,“ ozval sa konečne Wicklow.

„Naozaj? Kde to bolo?“ zaujímalo Brodyho.

„Na Filipínach. Leyte. Išlo o japonského vojaka. V tej vode sa trápil hodnú chvíľu.“

Iní ľudia by možno chceli počuť bližšie a hrozivejšie detaily, no Brody prosto povedal: „Ktovie, ako dlho bol v rieke Quinn.“

„Mňa zase zaujíma, či nechýba Marte,“ poznamenal Wicklow. „A či jej bude vôbec niekedy chýbať,“ dodal.

V hrejivých lúčoch popoludňajšieho slnka sa krajina v diaľke vlnila ako nepokojné more. Farmy roztrúsené po okolí pripomínali Brodymu lode na vlnách. Ešte pred sto rokmi rástla na tomto mieste tráva vyššia než človek. Teraz už slúžila ako orná pôda a kľukatý tok rieky, popri ktorom sa týčili vysoké listnaté stromy, sa dal sledovať voľným okom.

Ostberg odstavil svoj starý pikap neďaleko mosta, priamo na obnaženej ploche bez vegetácie. Z kúsku hlíny tam vyrastal len divoký ovos, glejovka a timotejka. Brody to miesto dobre poznal – často tam parkovali rybári a všetci tí, ktorí si chceli zaplávať v hlbokých vodách riečneho jazierka. Ostberg vypol motor a vystúpil. Brody urobil to isté, potom otvoril zadné dvere Hectorovi, za ktorým nasledoval Klein. Wicklow si z miesta spolujazdca poradil sám.

„Zober aj fotoaparát,“ pripomenul mu Brody.

Táto poznámka bola zbytočná, lebo fotoaparát bol prakticky takou nenahraditeľnou súčasťou Wicklowa ako jeho protéza.

Hector bežal pred mužmi, oňuchával každý krík a pravidelne sa obzeral za Brodym. Asi po sto metroch prešiel Ostberg pomedzi stromy k cestičke, ktorá doviedla skupinu k rieke. Brody už tadiaľto neraz kráčal, preto sám sebe hovoril: *Ach, bože, len tu nie*. Muži prešli na nevelkú pláž pod pieskovcovým útesom, kde sa rieka stáčala a vytvárala hlbokú vírivú kaluž. Nad hladinou švitorili vážky a z malých dier v útese, kde sa zahniezdili vtáky, vylietavali lastovičky. Vysoké topole pri brehu vrhali na vodu príjemný tieň. Bolo to nádherné miesto, na ktoré sa mnohí s obľubou chodievali kúpať. A to aj nahí. Brodymu sa v tejto súvislosti vybavilo niekoľko hrejivých spomienok.

„Aha, tam,“ ukázal Ostberg prstom.

Brody sa zadíval na naplavené drevo a sutinu, ktorá sa zachytila na mieste, kde prúd rieky udieral do útesu. Hectorovi prikázal: „Zostaň!“ Pes sa teda poslušne usadil do tieňa.

Šerif sa pomalým krokom vydal k vode a sledoval stopy pri brehu. Podľa odtlačkov v zemi bolo jasné, že na miesto niekto zavítal, no keďže už týždeň nepršalo, odhadovalo sa to ťažko. Keď sa priblížil o trochu viac, medzi vetvami a konármi uzrel to, čo Ostberg. Zakliesnené telo. A okolo neho náznakov pohybu vody.

Za chrbtom začul cvaknutie fotoaparátu. Obzrel sa a uvidel, že Sam Wicklow sa už pustil do práce.

Telo ležalo na chrbte s nohami natočenými podľa prúdu a hlavou nasmerovanou priamo k brehu. Brody sa pozeral do tváre muža, alebo lepšie povedané na to, čo z neho zostalo. Chýbali mu viečka, oči, nos, ako aj väčšina pery. Vyzeral ako halloweenska kostra. Kožu mal zvráskavenú a pokrčenú. Z kalnej vody vytŕčal aj jeho trup. Brody videl, ako cez dieru v rebrách prechádza malý sumec a mihá chvostom. Telo bolo spustošené, no rovnako ako Ostberg, aj Brody mohol s istotou povedať, že ide o pozostatky Jimmyho Quinna. Rozoznal ho najmä vďaka stavbe jeho tela a ryšavým vlasom.

„Sam,“ hlesol Brody. „Potrebujem, aby si to zdokumentoval.“

Brody odstúpil a nechal novinára fotiť. Ostberg si udržiaval bezpečnú vzdialenosť.

Po tom, čo Wicklow nasnímal telo z každého uhla, šerif vyhlásil: „Herman, zišla by sa mi pomocná ruka.“

„Čože?“

„Chcem vytiahnuť telo z vody.“

„Och,“ zháčil sa. „V žiadnom prípade sa ho nedotknem!“

„Ja ti pomôžem,“ ponúkol sa Felix.

„Bez prstov na nohách sa sotva udržíš na vlastných,“ podotkol Brody.

„Daj, ja ti budem asistovať,“ navrhol Wicklow.

Na pozostatky vyložené na piesku bol hrozný pohľad. Quinn mal na sebe iba pruhované trenky. Hruď mal celkom obnaženú

a tvrdí ako skala – bez akýchkoľvek známok života. Z objemu mu síce nebudlo, no vyzeral navoskovane, priam neskutočne. Wicklow ho začal opäť fotografovať.

„Herman,“ prihovril sa Brody mužovi bez toho, aby spustil zrak z mŕtvoly. „Požiadam ťa o láskavosť.“

„Akú?“ opýtal sa Ostberg stiesnene, akoby očakával, že od neho bude Brody vyžadovať čosi strašné.

„Zašiel by si do mesta za Fieldingom a objasnil mu, čo sa stalo? Povedz mu, nech zoženie doktora Portera.“

„Portera? Došla, Brody, Jimmyho už nespasí nijaký doktor.“

„Je to okresný koroner, Herman. S Quinnom nemôžem ani hnúť, kým mi Porter nepotvrdí jeho smrť.“

„Potrebuješ potvrdenie? Ešte nikdy mi nebolo jasnejšie, že je niekto mŕtvy. Aj úplný imbecil vie, že Jimmy sa medzi nás nevráti.“

„Jednoducho urob, o čo ťa žiadam, Herman.“

„Nemyslel som si, že deň strávim práve takto,“ zahundral. „Vyhľadám ich a pošlem k tebe, ale tam sa to aj skončí, dobre?“

„Chápem ťa a vážim si tvoju pomoc,“ prikývol Brody. „Felix, išiel by si s ním a pomohol mu? Nezabúdaj však, že ešte stále si zatknutý.“

„Nemôžem ti pomôcť nejako tu?“

„Teraz nie. Keď nájdete Fieldinga, povedzte mu, aby prišiel na svojom pikape a priniesol vrece na mŕtvoly. Quinnovo telo prenesieme do mesta. Nikomu ďalšiemu o tom nehovor, dobre?“

„Môžeš sa na mňa spoľahnúť,“ odvetil Felix.

„Vidíš, keď si triezvy, je to úplne o inom,“ utrúsil Brody a potľapkal ho po pleci.

„Keby si si prežil to čo ja, aj tvojím najlepším priateľom by bol bourbon.“

Túto vetu už počul Brody od Felixa veľakrát. Mohol mu povedať, že sám videl kopy hrôz, že o utrpení čo-to vedel a že bourbon nie je riešením nočného potenia. Radšej však nepovedal nič. Ako pri mnohých iných veciach z jeho minulosti, rozhodol sa pre mlčanie.